

رهبر انقلاب در دیدار جمعی از فرماندهان ارشد نیروهای مسلح:

علت تهاجم‌های بی‌سابقه قدرت روزافزون نظام اسلامی است

صفحه ۲

دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۷ ■ ۲۲ رجب ۱۴۳۹ ■ ۹ آوریل ۲۰۱۸ ■ سال دهم ■ شماره ۲۴۱۱ ■ ۱۶ صفحه ■ ۱۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

گفت‌وگوی «وطن امروز» با «پرویز امینی»

آوینی را زنده ببینیم

■ آوینی برای امروز ما چه آورده‌ای دارد؟

صفحه ۱۲

Vol.10 ■ No.2411 ■ Mon.Apr.09, 2018 ■ ISSN:2008-2886

۱۱۷۹ سال و ۱۳ روز گذشت

به‌رغم اصرار نجفی بر کناره‌گیری از شهرداری تهران به دلیل بیماری اعضای شورای شهر در تصمیمی عجیب با این استعفا مخالفت کردند

مریض‌تر!

■ نجفی: با توجه به بیماری ای که دارم حضورم در شهرداری خیانت است

صفحه ۴

عکس: عبدالله جدیری ایزد

گروگانگیری منافع شهروندان در جهت مصالح جناح!

■ صادق فرامرزی

شهرداری فردی که خود اقرار به ناتوانی جسمی برای انجام آن را دارد- به یک فرصت جناحی- باز کردن پای عواملی غیردخیل در استعفا برای فرار از پاسخگویی- و پس از شکست خوردن آن، تلاش برای امتداد یک تهدید مدیریتی برای ممانعت از تبدیل شدن آن به یک تهدید جناحی، خلاصه‌ای از تمام آنچه بود که در جریان استعفای محمدعلی نجفی و رای مخالف نسبت به این استعفا رخ داد. استعفای نجفی که نمادی از یک مدیریت پیرسالارانه و تکنوکراتیک بود می‌توانست امیدبخش تغییر در مسیر مدیریتی‌ای باشد که افق نگاه خود را به سمت مدیران جوان و بالگیزه تغییر دهد اما تلاش برای ماندن وی به دلایل جناحی‌ای که از سوی نمایندگان اصلاح‌طلب بیان مهر بطلاتی بود بر این امیدها.

نجفی مهم‌ترین ثمره شورایی است که حتی نمی‌توان در صورت عیان شدن ناکارآمدی آن پای شورای نگهبان و نهادهای دیگر را نیز به آن باز کرد. نجفی نمادی از پایان عمر سیاسی مدیرانی است که از نسل اول مدیریت پس از انقلاب تا به حال بدون هیچ‌گونه پوست‌اندازی، جایگاه مدیریتی کشور را همواره در دست داشته‌اند و هیچگاه مبدع حرکت جدید و مؤثری نبوده‌اند، از جمیع این جهات حیثیت جناحی نجفی و مصلحتی که ماندن او را اقتضا می‌کرد تبدیل به مهم‌ترین علت در تصمیم اخیر شورای شهر تهران شد، تصمیمی که پذیرفت تا تهران پس از این با شهرداری اداره شود که خود نیازمند شدیدترین مراقبت‌ها و نگهداری نحوه تصمیم‌گیری‌های موجود در میان مدیریت پرزدوبندی را به نمایش می‌گذارد که به جای ابزارانگاری جناح در جهت منافع عمومی، منافع عمومی را به گروگان مصالح جناحی درمی‌آورد. آنچه در قالب جلسه روز گذشته شورای شهر تهران رخ داد و تلاش تمام‌قد اعضای شورا برای وارونه جلوه دادن علت استعفای نجفی، بی‌گمان این فرضیه را تقویت خواهد کرد که نگاه‌های حاکم بر فضای تصمیم‌گیری مدیریتی شهری حتی در معضلات شهری نیز از زیر عینک جناحی می‌گذرد. سیاسی- جناحی برای حفظ ظاهری جناحی بود.

تمام تلاش خود را برای انتساب استعفای نجفی به عوامل بیرونی کرده بود با یساده‌آوری تجربه استعفای خود از شهرداری تهران و ضرباتی که بابت آن به اصلاح‌طلبان وارد آمد، گفت: «این باعث طلمه به شهر و اصلاح‌طلب‌ها شد لذا باید دقت کنیم و براحتی فکر نکنیم که کسی بیماری دارد و مدیر دیگری می‌گذاریم». حسن رسولی، دیگر عضو شورای شهر نیز دلیل تاکید بر ادامه فعالیت نجفی به‌رغم بیماری و ناتوانی جسمانی‌اش را این چنین توضیح داد: «گذاردید بگویند اصلاح‌طلبان محکوم به تجربه شورای اول هستند، با قدرت به استعفا رأی منفی بدهیم، ما به مردم قول داده‌ایم غیر از مرگ از شورا خارج نشویم و شهردار هم به ما قول داد بماند». چنین موضعی که با صراحت و در جلسه‌ای علنی بر زبان‌ها آمد اندکان را به این سمت و سو می‌برد که دیروز به‌جای جلسه بررسی استعفای یک شهردار در شورای شهر، جلسه شورای مرکزی یک حزب سیاسی تشکیل شده بود، جلسه‌ای که بیش از سنجش یک استعفا بر مبنای سبک و سنگین کردن نتایج موافقت یا مخالفت با آن بر حوزه شهر و منافع شهروندان با ترازوی منافع حزبی شرایط را در صورت در قدرت ماندن و نماندن نجفی مورد بررسی قرار داده است.

حیثیت سیاسی نجفی و بقای او در جایگاه شهردار تهران برای اصلاح‌طلبان و ابهام آینده مدیریت شهری تهرانی که قرار است شهردار داشته باشد و نداشته باشد تصویری کوچک اما واضح از نحوه تصمیم‌گیری‌های موجود در میان مدیریت پرزدوبندی را به نمایش می‌گذارد که به جای ابزارانگاری جناح در جهت منافع عمومی، منافع عمومی را به گروگان مصالح جناحی درمی‌آورد. آنچه در قالب جلسه روز گذشته شورای شهر تهران رخ داد و تلاش تمام‌قد اعضای شورا برای وارونه جلوه دادن علت استعفای نجفی، بی‌گمان این فرضیه را تقویت خواهد کرد که نگاه‌های حاکم بر فضای تصمیم‌گیری مدیریتی شهری حتی در معضلات شهری نیز از زیر عینک جناحی می‌گذرد. سیاسی- جناحی برای حفظ ظاهری جناحی بود.

نجفی به‌رغم تکرار چندباره مساله بیماری خود و ناتوانی‌اش از ادامه مدیریت شهرداری تهران نتوانست رأی مثبتی برای استعفای خود کسب کند تا مساله نگاه جناحی داشتن در امور موثر بر زندگی عمومی مردم در سیاست‌های «شورای شهر تهران» امتداد پیدا کند. اعضای شورای تهران و فعالان سیاسی اصلاح‌طلب که از همان نخستین ساعات انتشار خبر استعفای محمدعلی نجفی به طرق مختلف سعی کرده بودند با وارونه جلوه دادن علت استعفای شهردار تهران از بیماری وی به فشارهای موهوم و کاذب بیرونی، این تلقی را ایجاد کنند که باز هم پای «گذاشتند کار کنیم» در میان است، دیروز پس از تاکید مجدد نجفی بر مساله بیماری‌اش که او را مجبور به بستری شدن و تحت مراقبت قرار گرفتن از چند هفته دیگر می‌کند، باز هم بر نظرات سابق خود پافشاری کردند تا در قدرت ماندن نجفی را تبدیل به نمادی از مقاومت در برابر عوامل بیرونی کنند. مساله اصرار موکد نجفی بر علیت داشتن بیماری و ناتوانی جسمی‌اش در ادامه مدیریت شهرداری تهران و انکار مجدد آن از سوی حامیان سیاسی وی ذهن‌ها را به سمت آن حکایت می‌برد که در مجلس ختم شخصی گفتند «مروحیت وصیت کرده در عزای او کسی لباس مشکی نباشد که ناگهان یکی از حضار فریاد زد: مرحوم غلط کرده با تو! اون داغ بود نمی‌فهمید!» اما با تمام این اوصاف چگونه می‌شود فردی خود اقرار به ناتوانی جسمی‌اش برای ادامه مسؤولیتی بکند اما حضار به مثابه «کاسه داغ‌تر از آتش» به اتفاق بگویند خیر و به او تفهیم کنند که اتفاقاً نه‌تنها ناتوانی ادامه مسؤولیت را دارد که حتی ناتوانی جسمی‌اش پوششی بیش نبوده است؟ پاسخ پرسشش فوق را می‌توان از لابه‌لای سخنانی که نمایندگان شورای شهر تهران بر زبان آورده‌اند، یافت. موضع غالب اعضای شورا در واکنش به استعفای نجفی بیش از آنکه موضعی بر مبنای مصلحت مدیریتی شهرداری باشد بر پایه منافع حزبی- و جناحی اعضا بود، فی‌المثل مرتضی الویسی که حتی در جلسه دیروز هم

دیدگاه

مریض‌تر از شهردار!

■ امیر استکی

نگاه‌امروز

ناکارایی محدود کردن نخبگان مجاز (!) به یک دایره تنگ در اکثر زمینه‌های اداره کشور این روزها بیش از پیش نمایان شده است. بویژه در دایره تنگ نخبگان سیاسی الیگارشیک موسوم به اصلاح‌طلب! بعد از مدتی بسیار کوتاه و هنگامی که شهردار تهران به علت بیماری می‌خواهد از سمت خود استعفا کند، شورای شهر تهران که در قبضه نخبگان سیاسی یادشده است، بشدت با این امر مخالفت می‌کند. کار به جایی رسیده است که شورای شهر تهران موضوع بیمار بودن جناب نجفی را از اساس منکر می‌شود و معتقد است بیماری بهانه ایشان برای استعفاست و این امر در واقع واکنشی است به فشارهایی که دست‌های پشت‌پرده یا به عبارت دیگر آنگونه که اصلاح‌طلبان مدعی هستند، دولت موازی به مجموعه شهرداری تهران وارد می‌کند. حجت اصلی در این میان هم احضار شهردار تهران توسط قوه‌قضائیه برای توضیح در رابطه با ماجرای رقص جنجالی برج میلاد است. اعضای شورای شهر تهران می‌گویند این فشارها باعث شده نجفی جازبند و عطای شهرداری تهران را به لقایب ببخشد و با بهانه کردن بیماری بخواهد خود را از محومه شهرداری تهران بیرون بکشد. گذشته از اینکه این گزاره و این ادعا تا چه حد به واقعیت نزدیک است، این یک سوال بسیار مهم است که چرا جناب نجفی خود چنین دلایلی را برای استعفاش مطرح نمی‌کند و اصرار دارد بیماری و بستری قریب‌الوقوعش در بیمارستان علت اصلی این امر باشد؟ آیا نجفی با کسی رودربایستی دارد یا ملاحظه مصالحی را می‌کند؟! به نظر نمی‌رسد با توجه به خاستگاهی که او از آنجا آمده است و بویژه عملکردش در جریان سال ۸۸ که هیچ نشانی از ملاحظه‌گری و مصلحت‌سنجی در آن دیده نمی‌شد، نجفی چنین کسی باشد. تازه با وجود این واقعیت که در آن زمان هیچ پایگاه میزری در قدرت سیاسی کشور در اختیار همفکران ایشان نبود. با این اوصاف آیا امروز که «ریاست‌جمهوری» و «شورای شهر تهران» و «یک اقلیت قابل توجه در مجلس» از همراهان و همفکران ایشان تشکیل شده است، نجفی و امثال نجفی توجیهی برای این به‌اصطلاح جازدن خود خواهند داشت؟! یا اساسا اعضای شورای شهر وقتی در ابتدای اردیبهشت‌ماه خبر بستری شدن چند ماهه نجفی به جهت مداوا را روی تلکس خبرگزاری‌ها مشاهده کردند، چگونه با شهروندان تهرانی مواجه می‌شوند؟! این بسیار طنزآمیز خواهد بود که این ادعای اصلاح‌طلبان را بپذیریم. حالا که همه چیز در دستان آنهاست، چه

ادامه در صفحه ۵

روزنه

حالا برای توسعه‌یافتگی تهران جشن بگیر بد!

■ حسن رضایی

حسین مرعشی، سخنگوی حزب کارگزاران پس از انتخابات اسفند ۹۴ با مشاهده پیروزی یک‌دست لیست امید در تهران، گفته بود: «مردم شهرستان‌ها به توسعه‌یافتگی سیاسی تر نسیده‌اند. آنها نیز باید مثل تهرانی‌ها بایاموزند به جای تکیه بر شناخت خود به سمت انتخاب بسته‌های سیاسی پیش بروند!» یک سال پس از این تاریخ و در آبان‌ماه ۹۵، روزنامه اصلاح‌طلب آرمان به نقل از الهه کولایی استاد اصلاح‌طلب دانشگاه تهران نوشت: «همیشه پول و قدرت در حوزه سیاست تأثیرگذار هستند. برخی کاندیداهای از طریق رانت وارد لیست امید شدند و من این مساله را تکذیب نمی‌کنم». توسعه‌یافتگی منظر مرعشی البته بعدها در جریان چنین لیست امید برای انتخابات شورای شهر تهران عیان تر شد؛ چنانکه روزنامه اصلاح‌طلب آفتاب یزد، درست چند روز پس از اعلام نتایج انتخابات شوراها نوشت: «یک منبع آگاه توضیحاتی را درباره ماجرای درخواست ۲ میلیارد تومان از برخی کاندیداهای شورای شهر تهران جهت حضور در لیست امید ارائه داد. گویا چنین درخواستی از جانب دبیرکل یکی از احزاب سرشناس اصلاح‌طلب مطرح شده است». بعدتر ماجرا وارد فاز جدیدتری شد و علیزاده‌طباطبایی، چهره سرشناس اصلاح‌طلب هم اعلام کرد به دلیل درخواست پول، در لحظه آخر از حضور در لیست موسوم به امید شورای شهر تهران انصراف داده است.

پیش از علیزاده‌طباطبایی اما فاطمه دانشور، عضو اصلاح‌طلب شورای چهارم با اعتراض به فرایند چنین این لیست گفته بود: «با این وضع دیگر اصلاح‌طلب نیستیم!». دانشور در بخشی دیگر از همان گفت‌وگو تصریح کرده بود: «برای شهردار نشدن هاشمی ما را حذف کردند». «گر شورای‌عالی سیاستگذاری این رویه غلط را ادامه دهد قطعاً جوانان این رویکرد را بر نمی‌تابند». هر چه بود، اصلاح‌طلبان به شورا رفتند و محمدعلی نجفی را با سروسزای زیاد به شهرداری پایتخت برگزیدند. نجفی هم که پیش از این به دلیل بیماری قلبی از ریاست میراث فرهنگی استعفا کرده بود، یکباره خوب شد و مسؤولیت سنگین شهرداری تهران را با فراغ بال در دست گرفت. وی در مدت حضورش علاوه بر ارائه طرح ناکام کنترل ترافیک ۹۷، نام چند بزرگراه، پل و خیابان را تغییر داد و ضمناً گزارشی از عملکرد مدیریت سابق منتشر کرد.

ادامه در صفحه ۵

در شبکه‌های اجتماعی

@vatanemrooz